

1 / ПЕРШІ ПОГЛЯДИ

Гей, глянь туди!
Через дорогу!
Така там тачка, що якраз для мене.
Таку собі мати — прикольна тема...
Машина-лялечка, кажу,
Просто відпадна¹.

Едді Кокран

— Боже мій! — зненацька вигукнув мій друг Арні Каннінґем.

— Що таке? — спитав я. Його очі за скельцями окулярів у ставевій оправі полізли з орбіт; рукою він заліпив собі обличчя так, що під долонею частково зник рот, а шия, здавалося, оберталася на шарнірі, так він її вигнув, озираючись через плече.

— Деннісе, зупини машину! Здай назад!

— Чого ти...

— Здай назад, я хочу на неї ще раз глянути.

І раптом до мене дійшло.

— Ой, чувак, забудь, — сказав я. — Якщо ти про те... *чуперадло*, яке ми оце щойно проїхали...

— Здай назад! — він ледь не кричав.

Я послухався, думаючи, що це Арні так тонко жартує. Але я помилявся. Він пропав, остаточно і безповоротно. Арні закохався.

То була якась жалюгідна пародія, і мені ніколи не зрозуміти, що в ній того дня побачив Арні. На вітровому склі зліва розповзлося сплутане павутиння тріщин. Верх іззаду праворуч був увігнутий від удару, і в обдертому від фарби видолинку вгніздилася бридка іржа. Задній бампер перекособочився, кришка багажника була прочинена, а на сидіннях як спереду, так і ззаду з кількох довгастих порізів лізла вата. Схоже було на те, що по кріслах добряче хтось пройшовся ножом. Одну шину спустило. Інші були такими лисими,

---

¹ Hey, looky there! / Across the street! / There's a car made just for me, / To own that car would be a luxury... / That car's fine-lookin, man, / She's something else (англ.).

що крізь гуму проступали нитки тканини. Та найгірший вигляд мала темна масляниста калюжа під двигуном.

Арні закохався в «плімут-фурію» 1958 року випуску, одну з тих довгастих, з великими плавцями. Була в ній старезна вигоріла під сонцем табличка «ПРОДАЄТЬСЯ», зіперта праворуч на вітрове скло — там, де не було тріщин.

— Деннісе, ти тільки поглянь, які лінії! — пошепки вимовив Арні. Він бігав довкруг машини, неначе одержимий. Змокріле від поту волосся ляпало йому по лобі й розвівалося на вітрі. Арні натиснув на ручку задніх дверцят з пасажирського боку, і вони з вереском відчинилися.

— Арні, ти наді мною приколуюєшся, правда ж? — спитав я. — Сонце голову напекло. Скажи мені, що це сонячний удар. Я відвезу тебе додому, посаджу під довбаний кондюк, і ми про це забудемо, домовились? — але все це я промовив без особливої надії. З почуттям гумору в нього було все гаразд, але саме тієї миті ані тіні жарту не відбивалося на його обличчі. Натомість я бачив на ньому дурнувате шаленство, яке мені зовсім не сподобалось.

Клопоту відповісти він собі не завдав. З відчинених дверцят випливла хмара гарячого спертого повітря, війнуло старістю, мастилом і розкладом на пізніх стадіях. Але цього Арні теж, здавалося, не помітив. Він заліз усередину й сів на порепане, вицвіле заднє сидіння. Колись давно, двадцять років тому, воно було червоним, та тепер змарніло до акварельно-рожевого.

Я підчепив пальцями шматочок набивки, роздивився його і здмухнув з руки.

— Здається, російська армія промарширувала по ній дорогою на Берлін, — прокоментував я.

І тут він нарешті помітив, що я досі поряд із ним.

— Ага... ага. Але її можна поремонтувати. Вона може... вона може стати крутою. Рухливою й цілісною, Деннісе. Красуня. Справжня...

— Ану! Ану! Що це ви, малі, надумали?

До нас ішов старий, який, судячи з вигляду, насолоджувався вже сімдесятим літом — плюс-мінус. Мабуть, мінус. Бо здатність цього чувака взагалі чимось насолоджуватися особисто в мене викликала великі сумніви. Жалюгідні рештки волосся тонкими патлами звисали додолу. А на лисій частині черепа щедро квітнув псоріаз.

Одягнутий він був у зелені старечі штани, на ногах — кеди з низьким верхом. Сорочки не було; натомість пояс йому стягувала якась штука, подібна до дамського корсета. Та коли він підійшов ближче, я роздивився, що то спинний ортопедичний корсет. І на вигляд, я б навздогад сказав, що міняли його десь приблизно в той самий час, коли помер Ліндон Джонсон¹.

— Що це ви, малі, надумали? — Голос у нього був пронизливо-рипучий.

— Містер, це ваша машина? — поцікавився Арні.

Не те щоб це було запитання. «Плімут» стояв на газоні перед повоєнним типовим будинком, з якого вигулькнув старий. Газон був страшенно занедбаний, але на тлі припаркованого «плімута» виглядав абсолютно по-королівському.

— А як і моя, то що? — грубо відрубав стариган.

— Я... — в Арні пересохло в горлі, і він був змушений проковтнути слину. — Я хочу її купити.

У старого додіка аж очиська загорілися. Де й подівся злющий вираз обличчя, а на зміну йому прийшли злодійкуватий блиск в очах і певний зголоднілий вигин губ. А затим він розплився в широчезній осяйній посмішці самовдоволеного гівнюка. І здається, то був якраз той момент — лише одна мить, не більше, — коли я відчув, як холоне всередині від чогось синього. У той момент — лише тоді — я відчув бажання врізати Арні кулаком і відтягти його звідти подалі. Щось проступило в очах того старого. Не лише проблиск надії; то було щось таке, що за проблиском *ховалося*.

— То тре' ж було так і сказати, — відповів старий. Він простягнув руку, і Арні її взяв. — Лебей мене звуть. Роланд Д. Лебей, армія Сполучених Штатів, у відставці.

— Арні Каннінгем.

Стариган енергійно потиснув йому руку, а мені лише мляво махнув. Я був поза грою; він уже підчепив на гачок свою жертву. Арні, вважай, уже віддав Лебею свій гаманець.

— Скільки? — спитав Арні. І, не дочекавшись відповіді, стрімголов рвонув уперед: — Скільки б ви за неї не попросили, цього буде замало.

Я подумки не зітхнув, а застогнав. До гаманця щойно долучився чекова книжка.

---

¹ 1973 рік.

На якусь мить Лебеева посмішка зблякла, і очі підозріливо звузилися. Думаю, він замислився, чи не шують його ці двоє в дурні. Він уважно придивився до обличчя Арні, шукаючи на ньому ознак підступу, а потім поставив убивчо досконале у своїй простоті запитання:

— Синку, а в тебе коли-небудь була машина?

— У нього є «другий мустанг-мак», — швидко втрутився я. — Йому предки купили. Там коробка передач «Герст», двигун з наддувом, і від нього вже на першій передачі асфальт скипає. Та він...

— Ні, — тихо озвався Арні. — Я тільки навесні цього року права отримав.

Лебей скинув на мене побіжним, однак чіпким поглядом, і знову зосередився цілком і повністю на своїй головній мішені. Обом руками впершись у поперек, він потягнувся. На мене війнуло кислим потом.

— В армії собі спину підвередив, — пояснив Лебей. — Повна інвалідність. Лікарі так і не змогли її мені назад управити. Як хтось у вас, хлопці, питає, що не так із цим світом, то кажіть їм от що: лікарі, комуняки й нігери-радикали. З них трьох найбільші паскуди — то комуняки, а лікарі йдуть зразу за ними. А як питають, хто вам таке сказав, то кажіть — Роланд Д. Лебей. Отак-от.

І він з якоюсь недовірливою любов'ю торкнувся старого пошарпаного верху «плімута».

— Це найкраща машина, яка тіко в мене була. Купив її у вересні п'ятдесят сьомого. То був рік випуску нової моделі, у вересні. Усе тоте літо нам показували картинки з накритими автами, під брезентом, поки ти вже аж здихав, так хтів видіти, що там, під сподом. Не те що тепер, — з його слів скрапувало презирство до теперішнього часу, що зіпсувся, поки він до нього дожив. — Новісінька вона була. Пахтіла новісінькою машиною, а то чи не найприємніший запах у світі.

Він трохи подумав.

— Ну, крім бабської поцьки хіба.

Я подивився на Арні, люто прикушуючи щоки зсередини, щоб з усього цього не розреготатися. Той відповів мені приголомшеним поглядом. Старий, здавалося, більше не помічав жодного з нас; він перенісся кудись на свою власну планету.

— Я тридцять чотири роки носив хакі, — не знімаючи руки з даху машини, повідомив нам Лебей. — У шістнадцять пішов,

у тисяча дев'ятсот двадцять третьому. Я жер пилюку в Техасі й крабів бачив, таких здоровецьких, як оті ваші омари, у курв'ятниках Нога-леса. Я бачив, як у мужиків з вух кишки лізли в Другу світову. У Франції то бачив. Їхні кишки вилазили їм з вух. Синку, ти в це віриш?

— Так, сер, — кивнув Арні. Здається, жодного слова з того, що сказав Лебей, він не чув. Тільки переминався з ноги на ногу, наче йому припекло в туалет. — Але повертаючись до машини...

— В університет ходиш? — зненацька гаркнув Лебей. — У Гор-ліксі?

— Ні, сер, я ще в школі вчусь, у Лібертвільській.

— Добре, — зловісно схвалив Лебей. — Тримайся подалі від коледжів. Там повно нігеролюбів, які хочуть віддати Панамський канал. «Мозкові центри» — так їх прозивають. «Гівнярські центри», — кажу я.

Поглядом, сповненим любові, він окинув машину, що стояла на своїй спущеній шині; фарба м'яко поблискувала іржею під сонцем пізньої днини.

— Спишу підвередив у п'ятдесят сьомому, — повідомив він. — Армія вже сходила на пси. Я вчасно вибрався. Вернувся в Лібертвіль. Пішов на залізопрокатний. Підзаробив грошенят. Потім пішов до Нормана Кобба, який «плімути» продавав... там, на тому місці, зара' боулінг на Мейн-стріт... і замовив цю-во тачку. Я сказав: щоб вона мені була червоно-білою, модель наступного року. Червоною, як пожежна машина всередині. Так воно й ви-йшло. Коли я її забрав, на лічильнику було шість миль. Отак-от.

І він сплюнув.

Через плече Арні я глянув на лічильник пробігу. Скло на ньому було тьмяним, але масштаб руйнувань я таки прочитати зміг: 97 432. І шість десятих. Ісус би заплакав.

— Якщо ви цю машину так любите, навіщо продаєте? — спитав я.

Лебей повернувся до мене, і в його каламутних очах майнуло щось лячне.

— Що, синку, розумника із себе корчиш?

Я не відповів, але й очей не опустив.

Через дві хвилини, протягом яких тривала наша дуель поглядів (Арні на неї ані найменшої уваги не звернув — він повільно і з любов'ю водив рукою по задньому плавцю), він сказав:

— Не можу більше водити. Спина болить нелюдськи. Та й очі почали здавати.

І раптом до мене дійшло. В усякому разі, так я подумав. Якщо він правильні дати нам назвав, то йому вже сімдесят один. А починаючи з сімдесяти років у цьому штаті вас примушують щороку проходити перевірку зору й тільки після цього поновлюють права. Лебей або провалив перевірку зору, або боявся, що провалить. Так чи інакше, усе зводилося до одного. Аби не миритися з тією ганьбою, він виставив «плімут» на продаж. І після цього машина швидко зістаріла.

— Скільки ви за неї хочете? — знову спитав Арні.

О, він дочекатися не міг, коли ж його нарешті заріжуть.

Лебей підняв погляд у небо, неначе роздумував, чи скоро задощать. А коли знову подивився на Арні, то обдарував його широчезною приязною посмішкою до вух, яка аж занадто нагадувала мені ту, попередню, від самовдоволеного гівнюка.

— Та я оце просив три сотні, — відказав він. — Але ти мені до душі припав, хороший хлопчина. Як для тебе, то двісті пійсят.

— *Господи Ісусе*, — тільки й промовив я.

Але він добре розумів, хто його жертва, і достеменно знав, як забити між нами клин. Як казав мій дідуньо, цей не вчора з вантажівки з сіном повернувся.

— Добро, — грубо відрізав Лебей. — Не хоч — як хоч. У мене там серіал о пів на п'яту скоро починається. «На порозі ночі». Стараюся не пропускати. Почесали язиками, хлоп'ята, і харе. Бувайте здорові.

Арні зиркнув на мене з таким боєм і злістю, що я мимоволі відступив на крок назад. А він наздогнав старого й узяв його за лікоть. Вони стали розмовляти. Усього я не чув, але бачив більш ніж достатньо. Старий комизився через уражену гордість. Арні щиро й від душі перепрошував. Старий лише сподівався, що Арні розуміє — він не може дивитися на те, як ображають машинку, що була йому вірною й безпечною супутницею аж до золотого віку. Арні погодився. Мало-помалу старий дозволив, щоб його привели назад. І знову я відчув, що в ньому таїться щось свідомо лихе й страшне... ніби листопадовий вітер, якби він був живою істотою і міг думати. Описати це якось влучніше я не зможу.

— Хай-но тільки він ще хоч слово бевкне, я умиваю руки, — пригрозив Лебей, тицьнувши в мене зашкарублим мозолястим великим пальцем.

— Не бевкне, не бевкне, — похапцем запевнив Арні. — Триста, ви сказали?

— Та, по-мойму, це я і...

— Початкова ціна була двісті п'ятдесят, — голосно заявив я.

В очах Арні спалахнув переляк — він боявся, що старий знову розвернеться й піде, однак Лебей більше ризикувати не збирався. Тепер, коли практично витяг рибку зі ставка.

— То й хай буде двісті пійсят, — погодився Лебей, але знову зиркнув у мій бік, і я побачив, що ми з ним порозумілися — йому не подобався я, а мені не подобався він.

На мій превеликий подив і жах, Арні витяг гаманця й заходився шукати в ньому купюри. Між нами трьома повисла мовчанка. Лебей спостерігав. Я відвів погляд і дивився на мале хлопчисько, яке намагалося вбитися на своєму блювотно-зеленого кольору скейтборді. Десь гавкав собака. Повз нас, хихочучи, пройшли дві дівчини, на вигляд восьми- чи дев'ятикласниці; вони притискали до набубнявілих грудей бібліотечні книжки. У мене лишалася тільки одна надія безболісно витягти Арні з цієї халепи — той день був передзарплатним. Якби минуло трохи часу, хоча б двадцять чотири години, ця дика лихоманка могла зникнути без сліду. А так Арні почав нагадувати мені містера Жабса з Жабс-холу¹.

Коли я знову перевів на них погляд, Арні й Лебей дивилися на дві п'ятірки й шість одиничок — усе, що, очевидно, було в нього в гаманці.

— Може, чек? — запропонував Арні.

У відповідь Лебей тільки іронічно посміхнувся й нічого не сказав.

— Цей чек приймуть, — запротестував Арні.

І він правду казав. Ми все літо гнули спину в бригаді братів Карсонів на ділянці траси 376, тої, про яку аборигени околиць Пітсбурга впевнено говорили, що її ніколи не добудують. Інколи Арні нагадував, що «ДТ-Пен»² оголосив тендер на дорожні роботи на трасі 376 невдовзі після закінчення Другої світової. Але жалітися жодному з нас не випадало; того літа багато дітей або гарували за рабські копійки, або не працювали взагалі. Ми заробляли пристойно і навіть брали трохи понаднормових. Бред Джеффріз, наш бригадир, дуже сильно сумнівався попервах, чи брати в бригаду такого чохлика, як Арні, але врешті погодився, що йому потрібен

¹ Натяк на дитячу книжку англійського письменника Кеннета Грема «Вітер у вербах» та одного з її персонажів.

² Департамент транспорту штату Пенсильванія.

сигнальний; дівчина, яку він планував найняти, залетіла й уткла, щоб вийти заміж. Так Арні в червні почав сигналізувати, але мало-помалу втягнувся й став до важчої роботи — виїжджаючи в основному на своїй хоробрості й рішучості. То була перша його справжня робота в житті, і він не хотів її просрати. Бред був помірно вражений, а літнє сонце навіть трохи підсушило вулканічні прищі Арні. Мабуть, ультрафіолет справив свій вплив.

— Синку, та я не сумніваюся, що приймуть, — сказав Лебей, — але хочу отримати на руки готівку. Ти ж розумієш.

Не знаю, чи розумів це Арні — зате розумів я. Зупинити виплату за місцевим чеком було б дуже просто, якби це іржаве відро з болтами дорогою додому відкинуло стрижень чи викашляло поршень.

— Ви можете зателефонувати в банк, — з відчаєм у голосі промовив Арні.

— Не, — сказав Лебей і почухав себе під пахвою над замузаним корсетом. — Пів на шосту вже скоро. Банк зачинився.

— Тоді даю завдаток, — Арні простягнув йому шістнадцять доларів. Вигляд у нього був геть знавіснілий. Може, вам і важко повірити в те, що хлопчина, який майже досягнув віку, коли дозволяється голосувати, міг за чверть години так себе накрутити через якийсь старий драндулет. Мені й самому в це насилу вірилося. От тільки Роланд Д. Лебей, здавалося, нітрохи не був здивований, і я тоді вирішив, що він просто всякого на своєму віку набачився. І тільки згодом я переконався, що його дивна впевненість могла мати під собою геть інші причини. Так чи інакше, а молоко людської доброти, якщо воно колись і бігло його венами, давно вже перевелося на кисляк¹.

— Мені треба мати як мінімум десять відсотків од суми, — заявив Лебей. Рибка вже тріпотіла над водою і от-от мала втрапити в сітку. — Як дасте десять відсотків, то я її ще якусь добу для вас потримаю.

— Деннісе, — попросив Арні. — Можеш позичити дев'ять баксів до завтра?

У моему власному гаманці лежало дванадцять, і податися з ними мені особливо не було куди. Коли день у день розсипаєш пісок, розрівнюєш його й копаєш траншеї для підземних водостоків, це творить дива в підготовці до футбольних тренувань, але розваг

¹ Аллюзія на п'єсу В. Шекспіра «Макбет».